

CENIZA EN LA BOCA

Diego Luna, 2026

1842

ESTREA EN NUMAX: 16.10.2026 | V.O. | +16 | 97 min

Na busca dunha vida mellor, Lucila viaxa co seu irmán Diego desde México para encontrarse coa súa nai en Madrid, quen leva alí oito anos traballando ilegalmente para mantelos. Ao chegar, a vida que os agarda resulta máis dura do que imaxinaban.

Ano: 2026
Duración: 97 minutos
Idioma orixinal: Español
Dirección: Diego Luna
Guión: Abia Castillo, Diego Luna, Diego Rabasa
Elenco: Anna Díaz, Adriana Paz, Luisa Huertas, Guillermo Ríos, Sergio Bautista, Benny Emmanuel
Montaxe: Sofi Escudé
Son: Miguel Hernández
Música: Raquel García-Tomas
Fotografía: Damián García
Produtora: La Corriente del Golfo, Animal de Luz Films, Inicia Films, Perro Azul
Distribuidora: Avalon

«Diego Luna aposta por un drama íntimo e social. O resultado é unha obra sobria e dolorosa»

Àngel Quintana, CAIMÁN CUADERNOS DE CINE

PREMIOS E FESTIVAIS
Cannes 2026 (Special Screenings), San Sebastián 2026 (Horizontes Latinos)

Entrevista con Diego Luna: «Gústanme os personaxes contraditorios, que viven contrastes»

Por Cristina Aparicio

Unha das cuestións que máis destacan do filme é o xeito de presentar ao personaxe de Lucila: non se vitimiza a figura do migrante, senón que a mostra cunha forte vitalidade... Gústanme as películas que mostran a persoas que parece que pertencen ao mundo no que vivimos. Personaxes contraditorios, que viven contrastes. Hai historias de perda profundas nesta película, pero iso non quere dicir que os personaxes non estean a loitar. Lucila está sempre buscando outra oportunidade, sempre movéndose, avanzando. Era importante mostralo e ver tamén esas comunidades de apoio que están aí, comunidades 'Frankenstein' que se armaron, que se convierten en territorios de complicidade. En América Latina a xente é dun país. Cando saen, de súpeto son latinos. E para min era importante mostrar iso.

A novela comeza cun suceso chave que, na película, ocorre na metade da metraje... Isto despraza o foco da figura de Diego para centrarse no conflito de Lucila coa súa nai, Isabel. Que o levou a realizar ese cambio? Interesábame facer unha película sobre a miña primeira lectura da novela, sobre a miña primeira reacción. Para min é un libro sobre as ausencias. Empecei a construír unha película cos elementos que quedaron na miña cabeza e que resoaban coa miña vida. Pensei: a iso si lle podó ser fiel, con iso si me podó comprometer. Eu creo que dentro dun libro como o de Brenda Navarro hai moitas películas, e para min o eixo desta película é a relación de Lucila coa súa nai.

Hai na cinta catro cortes a branco, todos eles precedidos pola aparición dunha maleta, de forma moi simbólica... Eses cortes a branco falan de que esta non é unha historia sobre os conflitos do traxecto. Esta é a historia do que xa está alí. Así sucede coa gran maioría da migración coa que nos relacionamos: cando chegas a un lugar os migrantes xa forman parte del, e non nos preguntamos como acabaron aí. Se de verdade tivésemos curiosidade por saber que tivo que facer alguén para estar alí, fronte a nós, nun lugar ao que aparentemente non pertence, relacionariámonos de forma diferente con esa persoa.

A idea de contexto é moi importante dentro da posta en escena: mentres que hai cuestións que quedan fóra do relato, os encadres outórganlle moita importancia a todo o que rodea a Lucila. O contexto é todo: é esencial para entender a Lucila e a súa relación cos demais. O que a incomoda é que non atopa o seu contexto, non atopa o seu lugar. A película busca pensar nesas persoas que non atopan o seu sitio. E iso é o verdadeiramente doloroso nesta historia: que unha persoa nova con esa capacidade, e paixón de vivir, con esa lealdade, con ese cariño, con ese sorriso non teña un lugar.

Ao mesmo tempo, a forma de encadrar á protagonista a partir de elementos do espazo reforza a súa sensación de incomodidade. Existe unha vontade consciente de aprisionar a este personaxe? Si, sen dúbida. En xeral, os lugares onde as persoas migrantes terminan atopando a posibilidade de facer o seu niño son espazos impensables. A constante dos sitios onde viven estas comunidades é que se trata de espazos moi pequenos nos que conviven moitas persoas, cun gran nivel de proximidade. Isto podería ser tóxico, e con todo non resulta ser así. Ao revés: hai unha intención de construír, hai unha intención de protección.

Na librería
NUMAX
numax.org/librería

Ceniza en la boca,
Brenda Navarro.
Sexto Piso